

Un munte de netrecut

In vacanța de iarnă am avut de împlinit o misiune grea. O rudă de-a mea, și ea credincioasă, m-a rugat să o ajut să iasă dintr-un necaz în care intrase fără voie. Domnul mi-a pus pe inimă această povară, iar eu m-am implicat cu tot sufletul.

În imobilul în care domicilia ea, cu puțin timp în urmă, niște muncitori schimbaseră țevile de apă din apartamente, apoi plecaseră lăsând în urmă o lucrare cu vicii ascunse. Sub apartamentul ei, la parter, se afla o instituție, care tocmai își terminase consolidarea. Pe neașteptate, lucrarea lor modernă și costisitoare a fost distrusă datorită unor inundații repetate. Paguba estimată era foarte mare: s-au distrus pereții, pardoseala și tavanele. Directorul instituției, convins că dezastrul a fost provocat de neglijența locatarei de deasupra, i-a întocmit proces verbal de constatare ca s-o dea în judecată. Ruda mea urma să plătească niște despăgubiri imense și probabil ar fi ajuns și în pușcărie. Dar, necazul era cu bătaie lungă. Ea stătea cu chirie și datorită situației survenite, era amenințată că va fi dată afară din casă. Femeia era văduvă, nu avea nici pensie, nici salariu și acest lucru îi sporea necazul. Era disperată, plângea și se ruga. Suferea neputincioasă alături de băieții ei, care nu puteau interveni cu nimic, căci aveau salarii mici.

M-am dus la fața locului ca să văd daunele făcute și m-am îngrozit. Am chemat totuși un instalator, care a constatat că, de fapt, inundația provenea de la țeava de scurgere comună; deci femeia era nevinovată. Am încercat de mai multe ori să vorbesc cu directorul instituției de la parter și cu inginera care conducea lucrarea lor de consolidare. Vroiam să le explic ce s-a întâmplat, dar ei nici nu au vrut să audă, iar eu am înțeles că aveau nevoie de „un țap ispășitor”.

Am avut îndemnul să apelez la o prietenă ca să mă ajute. Ea putea să ajungă la șefii lor și să le explice cum stau lucrurile. Urma să ne vedem a doua zi. Am petrecut o seară grea, nu aveam putere să mă rog. De-abia puteam să spun din când în când: Doamne, ai milă! Învață-mă ce să fac! Dă-mi un semn că vei face ceva!

Apoi m-am culcat și am avut un somn agitat. Mă impresiona răutatea cu care toți căutau să arunce vina pe capul acelei femei. Chiar și niște vecine din bloc se uniseră cu ei. Au înțeles adevărul, dar nu vroiau să iscălească memoriul întocmit de ea. Se bucurau să-i facă rău. Iar ea abia se putea descurca cu cheltuielile; sunt oameni de condiție modestă. Numai Dumnezeu putea să-i ajute. Doamne, a murit dreptatea? mi-am zis. Și toată noaptea m-am foit și nici nu am simțit că mă odihnesc.

Dimineață, înainte de a apare zorii, am simțit o cercetare și am început să cânt în gând niște versuri dintr-o cântare de credință în limba franceză:

Cum voi răsplăti pe Dumnezeu,

Pentru toate bunătățile pe care mi le-a dat? ...

Apoi în mintea mea a apărut ceva ca o imagine mișcătoare.

M-am văzut stând în picioare pe niște valuri întunecate și agitate. Cerul era plumburiu. În jurul meu, la o oarecare distanță, se ridicau alte valuri, ca un perete de apă amenințător. M-am gândit că nu am cum să scap, dar în acel moment am văzut lângă mine o frânghie groasă, coborâtă de sus. Am apucat-o cu amândouă mâinile și ea m-a săltat deasupra apei. Am întors capul și am văzut că la dreapta mea era agățată cu amândouă mâinile de altă frânghie și ruda mea. Imediat valurile care se ridicaseră împotriva s-au liniștit.

Apoi imaginea a dispărut. M-am trezit fredonând în gând cele două versete și mi s-a înviorat duhul; am înțeles că Dumnezeu a vrut să-mi spună că va face ceva. Așa m-am dus să mă întâlnesc cu prietena care îmi promisese că va interveni. Ea m-a întâmpinat cu „o veste bună”: Am vorbit azi la prima oră cu patronul firmei de construcții despre situația rudei tale și el și-a retras reclamația. Să spui acestei doamne că nu va plăti nicio daună și nici nu va fi evacuată.

Nu am mai avut cuvinte să spun ceva, era de prisos; eram așa de fericită! Simțeam nevoia să merg la ruda mea și să ne bucurăm amândouă de izbăvirea lui Dumnezeu. Un munte de netrecut se ridicase împotriva noastră și nimeni nu a vrut să ne ajute. Dar am chemat un Nume Mare și El a adus biruință.

Cum voi răsplăti pe Dumnezeu,

Pentru toate bunătățile pe care mi le-a dat?